

WICKED 3

BRAVE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

Brave

Wicked-serie deel 3

Vertaling Els Brevink

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

1

De kamer was zo donker dat ik niets anders kon onderscheiden dan het zwakke, zilverachtige maanlicht dat door de kier tussen de dikke gordijnen kwam. De lucht was stil en muf.

Maar ik wist dat ik niet alleen was.

Ik was *hiér* nooit alleen.

Ik boog me moeizaam naar voren en tuurde in de duisternis. Het koude metaal van de halsband sneed in mijn nek terwijl ik probeerde om mijn hart tot kalmte te dwingen, maar het bonzen tegen mijn ribben werd heviger tot ik een klemmende druk op mijn borstkas voelde.

Ik kan niet ademhalen.

Ik kan niet ademhalen in deze...

Iets kwam dichterbij het bed.

Ik zag niets, maar ik voelde dat de lucht een beetje bewoog. Mijn hart schoot naar mijn keel terwijl elke spier in mijn lichaam zich aanspande. Daar. Een schaduw schoof voor de dunne streep maanlicht.

Hij was hier.

O, god, hij was *hiér* en er was geen uitweg. Er was niets wat ik kon doen. Dit was mijn toekomst, mijn lot.

Mijn opgezwollen maag deed pijn toen ik me verschoof en mijn rug tegen het hoofdeinde drukte. Plotseling was er een ruk aan de ketting, waardoor ik opzij werd gegooid. Mijn handen vlogen naar voren. Ik greep naar het bed, maar het had geen zin. Een schreeuw kwam op maar verdween snel in de schaduwen van de kamer. Ik werd met een ruk over het bed gesleept, in zijn richting. Richting de...

Mijn ogen vlogen open terwijl ik dubbelklapte en bijna van het bed viel. Ik wist mezelf op het laatste moment op te vangen en haalde met diepe teugen adem – van frisse lucht die enigszins geurig was en me deed denken aan de herfst in het noorden.

Onmiddellijk duwde ik de warboel van krullen uit mijn gezicht en scande ik de kamer. Ik stopte bij het raam. De gordijnen waren open, zoals ik ze had gelaten voor ik was gaan slapen. Maanlicht stroomde de kamer in, over de kleine bank en zithoek. De omgeving en de geur waren vertrouwd.

Opluchting stroomde door mijn aderen bij die aanblik.

Maar ik moest zeker weten dat wat ik net had meegemaakt een nachtmerrie was en niet mijn werkelijkheid. Dat ik niet nog steeds gevangen werd gehouden door de prins, die me met alle geweld wilde bezwangeren om een of andere ongelooflijke voorspelling te vervullen die alle poorten naar de Anderwereld open zou gooien.

Langzaam plaatste ik mijn hand op mijn maag.

Absoluut niet opgezwollen.

Absoluut niet zwanger.

Dus dat betekende dat ik ábsoluut niet in dat huis was met de prins.

Ik tilde een trillende hand op en trok die door mijn haar. Het was maar een nachtmerrie – een stomme nachtmerrie. Op een gegeven moment zou ik aan die nachtmerries moeten wennen. Uiteindelijk zou ik niet meer in paniek wakker worden.

Ik moest wel.

Mijn maag kolkte en brandde terwijl ik diep en gelijkmatig inademde. *Honger*. Ik had honger, maar ik kon de honger negeren, want het negeren van de brandende leegte in mijn darmen had tot dusver gewerkt.

Ik ademde haperend uit, liet mijn handen op het bed vallen, en slikte hard. Ik was nu klaarwakker. Net als de vorige nacht... en de nacht daarvoor.

Achter me bewoog het bed en daarna zei een diepe, slaperige stem krakend: 'Ivy?'

De spieren in mijn rug verkrampten. Ik keek niet om terwijl ik mijn benen uit de deken losworstelde. Hitte kroop over mijn wangen. 'Het spijt me. Ik wilde je niet wakker maken.'

'Je hoeft je niet te verontschuldigen.' De slaap verdween uit zijn stem en het bed bewoog nog eens, en ik wist zonder te kijken dat Ren was gaan zitten. 'Is alles oké?'

'Ja.' Ik schraapte mijn keel. Dat had hij me duizenden keren gevraagd. *Is alles oké?* En de op één na populairste vraag: *ben jij in orde?* 'Ja, ik ben alleen... wakker.'

Er ging een moment voorbij. 'Ik dacht dat ik je hoorde schreeuwen.'

Verdomme.

De warmte die over mijn gezicht kroop werd intenser. 'Ik... Ik denk niet dat ik dat was.'

Hij reageerde niet meteen. 'Had je een nachtmerrie?'

Ik was ervan overtuigd dat hij daar het antwoord al op wist, wat betekende dat het makkelijk zou moeten zijn om het toe te geven. Plus, een nachtmerrie stelde niet veel voor. Shit, van iedereen zou juist Ren het begrijpen als ik een bijgerecht van PTSS meemaakte bij het hoofdgerecht van Alles Was Momenteel Nogal Naar De Klote. Vooral omdat hij ook wat rustgevende tijd had doorgebracht met de prins en diens vrolijke bende psychotische fae.

Maar om de een of andere reden kon ik niet toegeven dat ik nachtmerries had, dat ik soms als ik wakker werd dacht dat ik nog in dat huis was, aan een bed geketend.

Ren dacht dat ik dapper was, en ik was ook dapper, maar op dit soort momenten... voelde ik me helemaal niet zo dapper.

‘Ik sliep gewoon,’ fluisterde ik. Ik ademde zacht uit. ‘Je moet weer gaan slapen. Je hebt morgen dingen te doen.’

Ren zou weggaan uit wat ik nu Hotel Goede Fae noemde om te zien of hij kon helpen met het opsporen van het superspeciale kristal. Oorspronkelijk was dit kristal van de goede fae geweest – de zomerfae. De Orde had het van ze overgenomen, toen had Val het van de Orde gestolen, en nu had de prins het. Zonder het kristal konden we de prins niet opnieuw in de Anderwereld opsluiten.

‘Ivy. Snoepje.’ Rens stem werd zachter terwijl hij zijn hand op mijn arm legde. Het contact schokte me. ‘Praat met me.’

‘Ik praat al met je.’ Ik trok me los en liet me van het bed glijden. Zo gauw mijn voeten de vloer raakten, kwam ik in beweging. De knagende leegte in mijn maag werd groter. ‘Ik denk dat ik ga sporten.’

‘Om drie uur ’s nachts?’ Hij klonk ongelovig en dat kon ik hem niet kwalijk nemen. Midden in de nacht sporten leek inderdaad vreemd.

‘Ja. Voel me rusteloos.’ Nu weer naast Ren gaan liggen, met een maag die zo voelde en een hoofd dat er zo aan toe was, was geen optie.

Fayes woorden uit de nacht waarin ze me aan de prins hielp ontsnappen, kozen dit moment om in mijn gedachten op te doemen. *En als je blijft voeden, raak je verslaafd. Dat ben je waarschijnlijk al.*

Ren wist van het voeden, van het feit dat ik waarschijnlijk iemand had gedood, maar hij nam het me niet kwalijk. Hij geloofde zelfs dat ik hem geen schade zou berokkenen. Dat ik niet zou bezwijken voor dat gedeelte van mij dat was ontwaakt toen ik gevangen werd gehouden – het gedeelte van mij dat fae was en dat nu wist hoe het zich moest voeden en wat voor

gevoel dat me kon geven.

En hoe makkelijk het was.

Ren had vertrouwen in me, maar ik niet.

Ik kon me op het moment geen zelfvertrouwen veroorloven, want ik zou het mezelf echt nooit vergeven als ik Ren zou verwonden zoals ik wist dat ik anderen had verwond. Mijn mond werd droog terwijl ik mijn handen nutteloos opende en dichtkneep.

‘Ivy?’

Ik besepte dat ik afgeleid was geraakt, knipperde snel met mijn ogen, en focuste me weer. ‘Heb je de fitnessruimte in de kelder gezien? Zelfs ik raak ervan gemotiveerd om op een loopband te gaan.’

Natuurlijk had hij de fitnessruimte gezien.

Ren had het lichaam van iemand die heel vertrouwd was met de binnenkant van een fitnessruimte.

‘In plaats van fitnessen om drie uur ’s ochtends, kun je ook weer in bed komen,’ zei hij. ‘We kunnen wat series kijken. Ik weet vrij zeker dat je een paar afleveringen van *The Walking Dead* hebt gemist.’

Ik had veel afleveringen van mijn favoriete zombieserie gemist, wat klote was, want elke keer dat ik Tink zag, was hij seconden verwijderd van alles verraden. Hetzelfde gold voor *Supernatural*.

Een zoete, bijna bittere golf van hunkering stompte me in mijn maag en schoof de schaduwen die nog in mijn achterhoofd hingen tijdelijk terzijde. Ik wilde weer in dat bed duiken, tegen Ren aan kruipen, en in zijn armen in slaap vallen terwijl ik luisterde hoe Rick Grimes weer de Rick-tator werd op wie we allemaal zo gek waren. Dat zou het normale ding zijn om te doen en god weet dat ik al zo lang, zo erg naar normaal verlangde.

Het was waarom ik me had ingeschreven op de universiteit, ook al had ik al een carrière. Nou ja, ik had een carrière bij de Orde. Wie wist hoe dat er nu voor stond? Maar ik snakte ernaar om te weten hoe het was om wakker te worden en naar school of werk te gaan zonder me zorgen te maken over doodgaan op het werk of ontdekken dat mijn collega’s waren gedood. Normaal betekende naar restaurants en naar de bioscoop gaan. Thuisblijven en tv kijken in marathonsessies zonder me druk te maken om het mogelijke naderende einde van de wereld. Normaal betekende dat mijn beste vriendin geen verraderlijk kreng was gebleken dat was doodgegaan door haar eigen daden en keuzes.

Normaal was zo ondergewaardeerd.

De lamp naast het bed ging zonder waarschuwing aan. Licht stroomde door de kamer en kwam tot de plek waar ik stond. Een of ander bizar instinct kwam brullend tot leven. Ik wist niet waarom, maar ik wilde op dit moment niet worden gezien. Ik deinsde weg bij het licht, maar op het moment dat mijn blik die bladgroene ogen ontmoette, verstijfde ik.

Ren Owens was... lieve hemel, hij was mooi op een soort wilde manier. Hij deed me denken aan de herfst in het noorden van Virginia, een en al goud en koper. Zijn haar was een verwarde roodbruine puinhoop die over zijn voorhoofd viel en erom smeekte om naar achter gekamd te worden. Volle, zware wimpers waar ik om eerlijk te zijn jaloers op was omljstten zijn verbluffende ogen. Zijn jukbeenderen waren breed en pasten bij zijn harde, scherpe kaak. Rens neus was scheef en op de een of andere manier voegde dat iets toe aan de schoonheid van zijn gezicht. Hij had weelderige lippen die gewoonlijk in een scheve grijns waren getrokken en als hij glimlachte, had hij bijpassende diepe kuiltjes.

Die hoeken waren nu recht en vormden een sombere lijn, en er waren absoluut geen kuiltjes.

Voordat alles met de prins was gebeurd, had Ren zonder shirt of naakt geslapen en wisten we niet van elkaar af te blijven. Serieus. Zelfs als we gewond waren en onze lichamen pijn deden, konden we de vonk tussen ons niet negeren. Maar sinds ik was teruggekomen – sinds we waren herenigd – droeg hij een shirt in bed, en een boxersshort of slaapbroek.

We hadden alleen maar gezoend.

Drie keer om precies te zijn, en het waren kuise, lieve zonen die smaakten naar een diepere, beteugelde behoefte.

Ik denk dat de nachtmerries de reden waren waarom Ren met kleren aan sliep, want die nachtmerries waren in de eerste nacht begonnen en in alle nachten daarna voorgekomen.

En die nachtmerries voelden als aankondigingen. Een waarschuwing voor wat er zou komen en ik kon dat gevoel niet afschudden, zelfs niet als de zon opkwam en ik mensen om me heen had die me niet hadden opgegeven – die genoeg om me gaven om terug te gaan naar de hel om mij eruit te slepen.

Ik onderdrukte een huivering.

‘Alsjeblieft.’ Hij strekte een hand naar me uit. Mijn ogen volgden de kleurige getatoeëerde ranken op zijn arm die onder zijn witte shirt verdwenen. ‘Kom bij me terug en blijf bij me.’

Mijn adem stakte door de groter wordende brok in mijn keel. Ik wilde daar bij hem zijn. Wanhopig graag. Maar ik... ik had ruimte nodig en ik... ik wist niet wat ik nodig had. Ik kon alleen niet hier zijn.

‘Later misschien,’ zei ik, terwijl ik eindelijk bewoog. Ik liep naar de kleine kast waar wat van mijn kleren lagen opgeborgen. Schuldgevoel kroop als gal in mijn keel omhoog. ‘Als je nog wakker bent als ik terugkom, kunnen we iets kijken.’

‘Gisternacht kwam je niet terug.’

Ik trok een legging uit de kast. ‘Het lukte me niet om weer in slaap te vallen, dus ik wilde je niet storen.’

‘Je weet dat je me nóóit stoort. Nooit.’ Er was een pauze. ‘En ik ben niet weer gaan slapen. Ik wachtte op jou.’ Het soort geduld dat ik niet had hield zijn stem evenwichtig. ‘Ik kan met je meegaan naar de fitnessruimte. Dan trek ik even...’

Ik draaide me razendsnel om en zag dat hij zijn benen al uit bed had gestoken. ‘Nee!’

Ren verstijfde en zijn ogen werden iets groter. ‘Nee?’

Ik greep hard in de broek in mijn handen. ‘Ik bedoel, ik wil niet dat jij opstaat omdat je het gevoel hebt dat je me gezelschap moet houden. Ik heb je al wakker gemaakt. Je moet weer gaan slapen.’

Zijn schouders gingen omhoog door een diepe inademing. ‘Het maakt niet uit. Ik kan meegaan.’ Hij stond op, tilde zijn armen boven zijn hoofd, en rekte zich uit. ‘We kunnen tegen elkaar racen op de loopband.’ Hij liet zijn armen vallen. ‘De verliezer moet naar de keuken gaan om de doos beignets te stelen die ze elke ochtend laten bezorgen.’

Mijn hart bonsde toen hij een stap op me af deed, en toen nog één. De kamer was niet erg groot, dus hij stond in no time vlak voor me.

‘Ik moet me alleen even omkleden. Of ik kan zo gaan? Wat vind je daarvan?’ zei hij plagend met een kleine grijns. ‘Dat wordt misschien niet de meest comfortabele jog.’

Bloed suisde in mijn oren toen mijn blik naar zijn mond ging. Mijn maag maakte een salto toen Ren naar een van mijn krullen reikte. Hij trok hem steil en liet los. Het was een favoriet tijdverdrijf van hem. Toen, alsof alles normaal was, liet hij zijn lippen naar de mijne zakken. Verwachting kwam op terwijl strakke huivering omlaag krulde over mijn ruggengraat. Aangename warmte drong mijn aderen binnen.

Maar wilde ik hem zoenen? Of wilde ik... wilde ik me met hem voeden?

Het feit dat ik me dat überhaupt moest afvragen, was doodeng.

Ik deed een pas naar achteren en botste tegen de kast, waardoor die rammelde.

Ren werd zo onbeweeglijk als een standbeeld. Een gespannen stilte vulde de ruimte tussen ons terwijl ik met grote ogen naar hem staarde. ‘Ik ga je geen pijn doen, Ivy. Dat weet je, toch? Je bent veilig bij mij. Altijd.’

O, god, dacht hij dat ik bang was dat hij me iets zou aandoen? Natuurlijk dacht hij dat. Hoe kon ik hem kwalijk nemen dat hij dat dacht als ik zo trillerig was als een koffieverslaafde als hij in mijn buurt was?

Mijn gezicht brandde toen ik wegkeek. ‘Ik weet dat je me geen pijn zult doen. Het spijt me...’

‘Stop met je verontschuldigen, Ivy. Verdómmme. Stop gewoon met sorry zeggen.’

Ik deed mijn mond open en weer dicht toen ik besepte dat ik op het punt stond om me weer te verontschuldigen.

Ren deed een stap naar achteren en gaf me ruimte. ‘Je hebt niets om je voor te verontschuldigen.’

Maar had ik dat niet? Het voelde soort van alsof er een lijst zo lang als mijn arm was met dingen waarvoor ik me moest verontschuldigen, te beginnen met het feit dat ik niet meteen had herkend dat de prins zich voordeed als Ren. En er was meer – god, er was zoveel meer en als mijn hoofd in miljoenen verschillende richtingen rende, was het moeilijk om te onthouden dat Ren me niets hiervan kwalijk nam.

Maar hoe kon hij dat niet doen? Hoe kon hij slapen zoals hij ’s nachts sliep? Ik wilde hem vragen hoe hij dit achter zich liet, want hij was ook gevangen geweest. Ze hadden zich met hem gevoed – op de ergst mogelijke manier, en er was een vrouwelijke fae geweest. Breena. Zij had beweerd dat zij en Ren... Ze had veel dingen beweerd, maar ik wist dat als iets ervan waar was, Ren geen bereidwillige deelnemer was geweest.

Woede verving de warmte. Ik wilde haar ogen weer uitsteken en ik was het ook echt van plan. Vlak voor ik haar zou vermoorden. Langzaam. Pijnlijk.

Ren keek naar me op een manier die me het gevoel gaf dat hij recht in mijn hoofd kon kijken en als dat het geval was, was hij waarschijnlijk niet blij met wat hij zag. Zijn schouders verstrakten en toen ademde hij ruw uit. ‘Oké.’

Opluchting overmande me.

Zijn blik schoot over me heen en ik dacht dat hij misschien zag hoe mijn lichaam ontspande als reactie op het feit dat hij zich gewonnen gaf. Zijn kaak verstrakte. 'Ik zal op je wachten.'

Ik wist dat hij dat zou doen.

En ik wist dat hij diep vanbinnen beseftte dat het geen zin had.